

MARCINKEVIČIŪTĖ JURGA

Gimė 1964 m. gruodį Vilniuje, išsilavinimas aukštasis, redaktorė, valstybės tarnautoja. Dukra Salomėja. Pomėgiai: kinas, knygos, futbolas, visokie gyvūnėliai ir žvėreliai.

Užaugau ant Vilniaus asfalto. Gimti, gyventi Vilniuje yra prasminga. Mes, vilniečiai, suvokiame savo miestą jautriai, džiaugsmingai, tačiau kartais ir skausmingai. Ir tam, kad gyvenimas Vilniuje turėtų daug prasmės, būtina įgyvendinti bent kiek Vilniaus svajonių. Miestas – tai pirmiausia žmonės. Noriu skirti pirmenybę ir didžiausią rūpestį **pagyvenusiems ir neįgaliems** vilniečiams. Pirmieji daugybę metų dirbo Vilniui – tiesė tiltus, statė namus, mokė ir gydė mus. Jie nusipelnę oraus, spalvoto ir pagarbaus gyvenimo rudens savo Vilniuje. Bendruomenių pagal interesus, spektaklių, parodų, pietų restoranuose, o svarbiausia – pažeistų teisių gynėjų pagalbos.

Antruosius, neįgaliuosius, nuskriaudė likimas. Bet Vilnius tas skriaudas privalo atpirkti. Dėmesys, patogumas, integracija į miesto erdves, pagalba tiek tiesiogine, tiek perkeltine prasme norintiems peržengti savo namų slenkstį ir būti kartu su visais. Pagaliau ir teisingumo užtikrinimas, vertinant neįgaliųjų būklę, būtinąją pagalbą.

Man svarbiausi Vilniuje yra jo **žmonės**. Jų **teisių ir pagrindinių laisvių apsauga**. Visų Skandinavijos šalių socialdemokratų partijų programose yra tezė: „Kiekvieno žmogaus laisvė reikalauja vienodo padalijimo: tiek gerovės, tiek sunkumų. Solidarumas – tai troškimas ir siekis kartu dalintis problemas ir sėkmes, kad būtų pasiekta visų laisvė ir lygybė“. To ir sieksiu.

Kaip prieš keliolika metų rašė mano tėvas:

akmuo prie akmens

žmogus prie žmogaus

vilnius